

Arrest

nr. 257 812 van 8 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. X van 14 maart 2019 waaruit blijkt dat de zaak verwezen wordt naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M.-C. WARLOP en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 juli 2015 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 29 mei 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 31 augustus 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 30 oktober 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een sjiitisch moslim geboren en afkomstig uit Bagdad (Irak). U beschikt over de Iraakse nationaliteit. U woonde met uw vrouw en kinderen in de Benouk wijk. Uw vader was kapper en u hebt het beroep van hem geleerd. In 1998 opende u uw eerste eigen kapperszaak. U had een zaak in Sadr City en in Benouk.

In 2006 verbleef u gedurende twee maanden met een visum in Dubai omdat u als kapper met Amerikaanse klanten werd bedreigd. Na uw terugkeer hebt u hierdoor geen verdere problemen meer gekend en u begon te werken als handelaar.

In 2012 hebt u een eigen handelsbedrijf opgericht. U verkocht allerlei apparaten en elektronica aan twee diensten van het ministerie van transport. U had met hen een contract en een kantoor in hun gebouw.

Op 25 mei 2015 was u onderweg in de wagen van een vriend toen de auto plots rond 17 uur werd klem gereden en u werd ontvoerd door zes of zeven personen in uniform. U vermoedde dat uw ontvoerders behoorden tot de militie Asa'ib Ahl al-Haq. Ze namen via uw telefoon contact op met uw familie met de eis om 100.000 dollar losgeld binnen de 24 uur te verzamelen. Uw vriend had na de ontvoering meteen uw familie verwittigd en ging samen met uw broer S.(...) al een uur na de ontvoering klacht indienen bij de lokale politie over de ontvoering. Uw familie wilde onderhandelen over het losgeld en waren niet gehaast om het losgeld te betalen. Uit vrees dat ze u zouden vermoorden, vroeg u aan uw ontvoerders om naar uw schoonbroers te bellen. Uw ontvoerders gingen akkoord met uw voorstel om 80.000 dollar te betalen. De volgende dag omstreeks 21u30 werd uw vrijlating geregeld. Uw schoonbroer Q.(...) kwam na de ontvoering te weten dat ene M.(...) T.(...), behorend tot de militie Asaib Ahl al-Haq (AAH), bij uw ontvoerders hoorde. Uw vijf schoonbroers confronteerden die avond nog uw ontvoerders met de bedoeling om het geld terug te krijgen. Ze probeerden hen angst aan te jagen door te dreigen met een klacht, maar uw ontvoerders ontkenden alle aantijgingen. Vervolgens zijn de problemen begonnen en werd het huis van uw schoonouders beschoten. Aangezien één van uw ontvoerders werd geïdentificeerd, vreest u voor uw leven en besloot u om Irak te verlaten op 1 juni 2015. U kwam aan in België op 22 juli 2015 en vroeg asiel aan op 23 juli 2015.

Op 15 februari 2016 nam het CGVS in uw hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat aan uw asielrelaas geen geloof kon worden gehecht. In de beroepsprocedure werd deze beslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in haar arrest 173907 van 1 september 2016. Uw cassatieberoep werd verworpen door de Raad van State in haar arrest 241.290 van 24 april 2018.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst, maar diende op 29 mei 2018 uw tweede en huidige verzoek om internationale bescherming in. U stelt dat uw broer S.(...) A.(...) A.(...) omstreeks 12 december 2015 gedood werd door AAH omwille van uw problemen, zoals u ook in de beroepsprocedure voor de RvV al aanhaalde. U voegt toe dat uw andere broer, A.(...) A.(...) A.(...), als reactie één van de daders vermoordde in 2016. Dat veroorzaakte een probleem tussen de stammen, dat een jaar aansleepte tot het opgelost raakte met negatief gevolg voor u: u werd verstoten uit uw stam en de andere stam eist uw bloed, dat van uw vrouw en kinderen. Dit vernam u in juli 2017.

Ter staving van uw relaas legt u uw origineel paspoort neer, en de verklaring van de stam waarin u verstoten wordt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd en uw cassatieberoep werd verworpen door de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw laatste asielverzoek en staat de beoordeling ervan vast. Aangezien u in het kader van uw huidige verzoek volhardt in uw vluchtrelaas en de asielmotieven die echter eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhogen.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt over de verstoting door de stam, kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag heeft uiteengezet. Het stammenprobleem ontstond immers nadat S.(...) vermoord werd omdat hij klacht indiende tegen AAH over uw ontvoering - waarna uw broer A.(...) één van de AAH-leden doodde. Dat wordt overigens ook met zoveel woorden gezegd in de brief die u neerlegt, waarin staat dat "B.(...) A.(...) A.(...) dit probleem heeft veroorzaakt tussen de twee stammen". Er dient te worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de RvV werden bevestigd, met andere woorden, dat de oorzaak van "dit probleem" waarnaar in de verstotingsbrief verwezen wordt, volstrekt ongeloofwaardig is. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Wat betreft de dood van uw broer S.(...), die uw broer A.(...) ertoe bracht een AAH-lid te doden, kan terloops worden opgemerkt dat hij werd gedood op 12.12.2015 en dat uw broer A.(...) dezelfde dag al klacht indiende, zoals blijkt uit de documenten in het verzoekschrift van uw advocaat naar aanleiding van uw eerste asielverzoek. Uw interview op het CGVS in het kader van uw eerste verzoek vond echter plaats op 17.12.2015. Op dat interview maakte u geen enkele melding van de moord op uw broer S.(...), terwijl u nochtans stelde dat u de dag tevoren in contact was geweest met uw echtgenote (CGVS p. 4). Redelijkerwijze zou kunnen worden verwacht dat zij u op de hoogte had kunnen brengen van de dood van uw broer S.(...), en dat u van zijn dood dus al eerder gewag zou hebben gemaakt. Dat dat niet is gebeurd, is hoogst eigenaardig en bevestigt uw ongeloofwaardigheid.

Wat betreft het document dat u neerlegt, de verstotingsbrief van de stam, dient het volgende te worden opgemerkt. Aan documenten kan slechts bewijswaarde worden toegeschreven indien ze een geloofwaardig relaas ondersteunen, wat hier geenszins het geval is. Bovendien blijkt uit informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier dat er in Irak sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude. Zowat elk document kan tegen betaling verkregen worden. Dit relativeert in sterke mate de bewijswaarde van Iraakse documenten. De verstotingsbrief die u neerlegt kan zodoende geen nieuw element vormen dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhoogt.

Wat betreft uw opmerking dat uw vader een oude marxist is en dat u liberaal en seculier ingesteld bent van overtuiging (DVZ 9, 18) moet worden opgemerkt dat u deze elementen reeds aanhaalde in uw eerste verzoek om internationale bescherming (CGVS p. 6), waardoor zij evenmin kunnen worden

beschouwd als een nieuw element dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhoogt. Bijkomend kan worden opgemerkt dat u uw seculiere houding zelf ernstig relativeert door te stellen dat u wel degelijk sjiitisch moslim bent en dat u bijvoorbeeld uw echtgenote vraagt om voor u te bidden (CGVS p. 3, 4, DVZ 8). U geeft daarnaast geen enkele concrete indicatie dat u vervolgd werd of wordt wegens uw liberalere overtuiging en uw voorkeur voor een seculiere staat. Uw liberale houding op zich volstaat dan ook niet om te beslissen tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Wat betreft uw opmerking dat u in België slachtoffer bent van oneerlijkheid, meer nog dan in Irak; dat u daardoor veel stress heeft en dat het u pijn doet om met uw vrouw en kinderen te spreken via videochat (DVZ 15, 19, 20), kan worden opgemerkt dat het CGVS begrip kan opbrengen voor de moeilijke situatie waarin u zich bevindt, maar dat uit uw stresserende situatie op zich niet kan worden besloten tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstig lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw paspoort vormt enkel een aanwijzing van uw identiteit en herkomst, gegevens die momenteel niet ter discussie staan. Het vormt zodoende evenmin een nieuw element dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhoogt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans minstens aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. .

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf

begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn.. De sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofdte omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn), de artikelen 2 §2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6 §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en het beginsel van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht en het principe van machtoverschrijding, geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, waarna hij een poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

"(...) De Commissaris Generaal beperkt zich inderdaad t t een louter gestereotypeerde verwijzing naar de relevante feiten van de procédure en het administratief dossier, uiteindelijk een opsomming van de eerste afgeronde procédure , zonder dat uit deze beknopte samenvatting zou blijken dat de zagezegde motivatie rechtstreeks en persoonlijk de huidige persoonlijke situatie van de verzoekende partij zou viseren en bij betrekken ;

Dat de verklaringen van de verzoekende partij niet correct werden begrepen en diensvolgens ook niet correct konden worden beoordeeld;

Dat de verzoekende partij van oordeel is dat zij zelf, ondanks het feit dat zij omwille van haar ontvoering als slachtoffer dient te worden beschouwd, als de aanleiding van het stammenconflict wordt aanzien door beide families en stammen;

Dat de reden hiervoor is dat haar broer klacht ging neerleggen omwille van de ontvoering en hierbij een beschuldiging uitte, zonder echter dat hij hiervoor formeel enige zekerheid had dat de persoon die hij beschuldigde effectief de dader was ;

Dat beide stammen en gezinnen thans   n famielid kwijt zijn en uiteindelijk brereid zouden zijn om een akkoord te sluiten waarvan de verzoekende partij de kosten maakt : beide klannen zijn het inderdaad eens dat de verzoekende partij het geschil dat t t de wederzijdse moorden heeft geleid, verwekt heeft.

Dat is de reden waarom de eigen stam van de verzoekende partij haar afgestoten heeft en waarom de andere stam haar leven opeist en dat van haar vrouw en kinderen;

Dat de verwerende partij hiermede geen rekening gehouden heeft en de problematiek niet eens onderzocht heeft, hoewel de situatie "nieuw" is;

Dat het CGVS verder aile door de verzoekende partij voorgelegde documenten werkelijk uit de debatten meent te mogen weren zonder verder onderzoek;

Dat de gelegenheid dat inderdaad valse documenten circuleren echter niet als vboorwensel kan worden genomen om geen onderzoek te leiden;" Verzoeker voegt hier, onder verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens (EHRM) aan toe dat de asielinstanties verplicht zijn om de documenten voorgelegd door de verzoeker om internationale bescherming grondig te onderzoeken, dat de asielinstanties de medische attesten grondig moeten onderzoeken die de mogelijke effecten van foltering beschrijven, zelfs indien het verhaal van de verzoeker om internationale bescherming weinig of niet geloofwaardig is over de oorzaken en de omstandigheden van de slechte behandelingen, dat men de documenten grondig moet analyseren zelfs indien de verzoeker om internationale bescherming fraude heeft gepleegd en dat men de documenten grondig moet analyseren zelfs indien de verzoeker om internationale bescherming deze vroeger had kunnen voorleggen.

Onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM, het Hof van Justitie en de Raad, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel en 39 van de Procedurerichtlijn, vervolgt verzoeker dat hij recht heeft op een daadwerkelijk beroep en dat het terugleiden van een beroepstermijn van 30 dagen naar 10 of 5 dagen niet beantwoordt aan het recht tot een effectief beroep. Deze vaststelling volstaat naar het oordeel van verzoeker om de bestreden beslissing nietig te maken.

Verzoeker vervolgt zijn betoog, stellende: *"De gelegenheid dat de eerste asielaanvraag negatief afgesloten werd wegens een gebrek aan geloofwaardigheid, is niet van aard om uit te sluiten dat de verzoekende partij een ree l risico zou lopen in geval van terugkeer naar Irak, gelet op het gegeven profiel van de verzoekende partij.*

Dat de link niet gemaakt werd tussen de verscheidene voorgelegde elementen, tussen de eerder voorgelegde documenten en de verklaringen van de verzoekende partij, tussen de documenten, de

verklaringen en de huidige situatie ter plaatse in Irak, zodat de aangehaalde bepalingen en beginsels geschonden werden ;

Dat niet met zekerheid kan worden gesteld dat deze nieuwe elementen niet aanzienlijk de kansen zouden verhogen om erkend te worden als vluchteling of MINSTENS in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming, bij gebrek aan een voldoende nauwkeurig onderzoek;

Niettemin oordeelde het CGVS ten onrechte de AANVRAAG NIET ONTVANKELIJK TE VERKLAREN , hetgeen de aangehaalde bepalingen en beginsels schendt en in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, die in casu des te nauw dient te worden nagegaan dat de situatie in Irak voor soennieten die zich aan het leger hebben onttrokken, slechter is geworden dan vroeger : ni evenredig met de milities en het leger toegenomen macht....

Dat meer dan ooit in Irak, de tijd gekomen is om af te rekenen...

Zaals duidelijk blijkt uit de ter plaatse verscheidene tendensen die naar de macht strijven (...)” Verzoeker citeert uitgebreid landeninformatie over de situatie in Irak, waaruit hij het volgende besluit: “Dat hieruit afgeleid kan worden dat ontheemden die terugkeren meermaals opnieuw vertrekken uit vrees voor tribaal geweld of vergeldingsacties tegen mensen die ervan verdacht worden dat ze banden hebben met IS .

Dat uit de beslissing evenmin blijkt dat het CGVS töt een inhoudelijk,; daadwerkelijk onderzoek is overgegaan van de nieuwe voorgelegde toestand en nieuwe voorgelegde materiële elementen en documenten;

Dat deze feiten bestaan, en dat geenszins kan worden gesteld dat de verzoekende partij naar haar land kan worden teruggeleid zonder schending an artikels 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, bij gebrek aan daadwerkelijk onderzoek ten gronde , zonder dat de aangehaalde bepalingen en rechtsbeginsels zouden zijn geschonden ...

Er anders over oordelen zou inhouden dat het CGVS een blanco terugkeerticket aan de Minister biedt, zonder daadwerkelijk onderzoek;

Dat de verplichting een waarachtig onderzoek te leiden zich opdringt, zelfs in het kader van een meervoudige asielaanvraag en zelfs wanneer het asielrelaas eerder ongeloofwaardig werd bevonden.

De beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Dat verder dient te worden vastgesteld dat de redenering gevolgd door het CGVS in casu niet coherent noch redelijk is zoals hoger reeds uiteengezet werd.

Verzoekende partij heeft nieuwe feitelijke elementen aangehaald die degelijk de kans aanzienlijk groter maakten om hetzij de erkenning als vluchteling, hetzij minstens de subsidiaire bescherming te bekomen en uit de beslissing blijkt niet op afdoende wijze, dat deze elementen niet deze kans aanzienlijk zouden verhogen.

Dat dit eveneens volstaat om de beslissing nietig te maken.”

Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een bijlage 26quinquies met aanpassing van woonplaatskeuze gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

Op 17 juni 2021 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota geworden waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: het rapport “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq” van mei 2019, het rapport “EASO Country Guidance Note: Iraq” van januari 2021, het “EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation” van maart 2019, de COI Focus “Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak” van 20 maart 2020 en het “EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation” van oktober 2020.

2.3. Voorafgaande opmerkingen

2.3.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker machtsoverschrijding aanvoert doch hierover niet de minste toelichting geeft, laat staan aangeeft op welke wijze machtsoverschrijding zou zijn gepleegd. Er kan overigens niet worden ingezien op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bij het nemen van de bestreden beslissing schuldig zou hebben gemaakt aan machtsoverschrijding.

Immers, van machtsoverschrijding is slechts sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

Het is de Raad voorts volstrekt onduidelijk en verzoeker licht evenmin toe op welke manier hij artikel 57/6, §1 van de Vreemdelingenwet geschonden acht zodat ook dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Verzoeker laat eveneens na te verduidelijken in welk opzicht de bestreden beslissing zou zijn genomen met schending van artikel 23 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn). Bij ontstentenis van enige toelichting wordt ook dit onderdeel van het middel niet in aanmerking genomen.

2.3.2. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 13 EVRM, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 39 van voornoemde procedurerichtlijn, wijst de Raad er op dat artikel 13 EVRM en artikel 39 van de Procedurerichtlijn het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgen en artikel 47 van het Handvest het recht op een doeltreffende voorziening in rechte alsook het recht op een onpartijdig gerecht omvat. De Raad benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in genoemde artikelen. Verzoeker beschikt *in casu* over een schorsend beroep in volle rechtsmacht. Dat *in casu* de beroepstermijn wordt teruggebracht tot 10 dagen doet hieraan geen afbreuk. De Raad kan overigens niet anders dan vaststellen dat verzoeker middels huidig verzoekschrift binnen de wettelijk voorgeschreven beroepstermijn gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en in staat was zijn middelen aan te voeren.

Voorts benadrukt de Raad dat de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel *in casu* niet pertinent is. Dit beginsel vereist immers dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden op gelijke wijze worden behandeld. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. De voormelde garanties gelden ook wanneer een verschil in behandeling wordt ingesteld ten nadele van vreemdelingen die zich in België bevinden (RvS 17 juli 2002, nr. 109.418). Het gelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling. Dit is niet het geval voor de vreemdelingen wiens asielaanvraag wordt afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en die beschikken over een beroepstermijn van dertig dagen enerzijds en vreemdelingen wiens asielaanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard overeenkomstig artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet en die beschikken over een beroepstermijn van 10 of 5 dagen anderzijds. De Raad merkt hierbij op dat artikel 33, lid 2, d) van richtlijn 2013/32/EU uitdrukkelijk bepaalt dat de lidstaten een verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk kunnen beschouwen wanneer *“het verzoek een volgend verzoek is en er geen nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of door de verzoeker werden voorgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU”*. Uit de voorbereidende werken bij artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet blijkt bovendien dat de verkorte beroepstermijn van 10 dagen tot doel heeft om de behandeling te versnellen van, onder meer, de verzoeken die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet-ontvankelijk werden verklaard. In de voorbereidende werken wordt bovendien gesteld: *“(…) Tegelijk werd bij de totstandkoming van de richtlijn 2013/32/EU geoordeeld dat het onredelijk zou zijn om voor bepaalde verzoeken om internationale bescherming een volledige behandeling van het verzoek te vereisen, doch dat een voorafgaandelijk onderzoek met betrekking tot de ontvankelijkheid kan volstaan. Dit is bijvoorbeeld het geval voor volgende verzoeken, waarbij wordt vastgesteld dat er geen nieuwe elementen naar voor worden gebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. (...) Gelet op het feit dat ofwel enkel de ontvankelijkheid van het verzoek werd onderzocht, ofwel een versnelde behandeling door de CGVS verantwoord is door de inhoud van het dossier, is het ook verantwoord om binnen het*

beroep te voorzien in een verkorte termijn, voor zowel het indienen van het verzoekschrift als voor de behandeling van het beroep (zie artikel 8). Een versnelde behandeling van deze beroepen, laat immers toe het systeem van verzoeken om internationale bescherming te ontlasten, waarbij de mogelijkheid tot het indienen van een daadwerkelijk beroep gegarandeerd blijft. (...) Doch er wordt benadrukt dat deze verkorte termijnen, naast de vereenvoudiging van de procedures die ze met zich meebrengen, redelijke termijnen blijven, die geen afbreuk doen aan het recht op een effectief beroep van een vreemdeling waarvan het verzoek tot internationale bescherming afgewezen werd. De verzoekers om internationale bescherming hebben immers de mogelijkheid om vanaf de indiening van hun verzoek, een advocaat toegewezen te krijgen, ongeacht of het een eerste dan wel een volgend verzoek betreft. De advocaat die hen werd toegewezen kan hen eveneens bijstaan wanneer zij worden gehoord op het Commissariaat generaal en bij het opstellen van eventuele opmerkingen betreffende het gehoorverslag. Er kan dus worden verondersteld dat de advocaat goed vertrouwd is met het dossier. Er wordt eveneens in herinnering gebracht dat volgens het huidige artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet, de verzoeker op elk moment van de beroepsprocedure nieuwe elementen kan aanbrengen, zodanig dat een verkorte termijn voor het indienen van een beroep op geen enkele wijze afbreuk doet aan het recht op een effectief beroep in hoofde van een verzoeker die in eerste aanleg werd afgewezen. Er wordt bovendien aan herinnerd dat de termijn van 10 dagen enkel toepasselijk is wanneer de Commissaris generaal gebruikt maakt van de ontvankelijkheidsprocedure of de versnelde procedure, zoals voorzien in de nieuwe artikelen 57/6 § 3 en 57/6/1 § 1, hetgeen geenszins een automatisme is. Het betreft inderdaad enkel een mogelijkheid voor de Commissaris generaal om gebruik te maken van deze procedures en hij kan dit bovendien enkel doen in de hypothesen waarin door de Europese wetgever een versnelde behandeling nodig wordt geacht, omwille van objectieve redenen gerelateerd aan de grond van de aanvraag en/of aan het gedrag van de verzoeker." (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2549/001, 7-8). Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat klaarblijkelijk geen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet voorligt.

2.3.3. De Raad benadrukt daarnaast dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.6. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om

internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

2.7.1. Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd op 15 februari 2016 geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omdat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door hem beweerde ontvoering door leden van Asa'ib Ahl al-Haq en de hiermee gepaarde problemen en omdat er op dat ogenblik in Bagdad geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico liep blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Deze beslissing en beoordeling werden bevestigd bij 's Raads arrest nr. 173 907 van 1 september 2016, waarin met betrekking tot het door verzoeker uiteengezette asielrelaas het volgende werd overwogen:

"(...) 2.2.4.1. In verband met de verschillende flagrante tegenstrijdigheden en incoherenties die de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ondermijnen, maakt verzoekende partij volgende opmerkingen in haar verzoekschrift.

Aangaande de tegenstrijdigheid in haar verklaringen over de wijze waarop één van haar ontvoerders geïdentificeerd werd, betwist verzoekende partij verklaard te hebben dat de herkenning van de ontvoerder plaatsvond bij de overhandiging van het geld en meent zij dat er desbetreffend sprake is van een vertaalfout. Verzoekende partij benadrukt dat zij "een heel gedetailleerd relaas gegeven heeft over hoe de schoonbroer één van de ontvoerders herkende namelijk door na de overhandiging van het geld de achtervolging van de wagen in te zetten".

Wat betreft de tegenstrijdigheid over het moment waarop haar broer klacht indiende, herhaalt verzoekende partij dat haar broer op 25 mei 2015 een klacht indiende, enkele uren na de ontvoering, maar voordat verzoekende partij was vrijgelaten. Verzoekende partij bemerkt nog dat het proces-verbaal dateert van 30 mei 2015, doch de feiten dateren van 25 mei 2015.

Omtrent de vastgestelde incoherentie in haar verklaringen over de beschietingen op het huis van haar schoonouders, geeft verzoekende partij aan dat er op 28 mei 2015 louter bedreigingen zijn geweest, maar geen beschietingen. Daar waar in het gehoorverslag staat dat zij zou verklaard hebben dat er een beschieting plaatsvond op 28 mei 2015, meent verzoekende partij dat er sprake is van een vertaalfout.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift weliswaar aantoont dat zij het niet eens is met de appreciatie door de Commissaris-generaal, doch brengt zij geen afdoende argumenten aan ter weerlegging van de verschillende vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties.

Immers beperkt zij zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het volharden in slechts één versie van de feiten, het louter hypothetisch stellen dat haar verklaringen verkeerd vertaald werden, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2.5.1. Waar verwerende partij het allerminst logisch acht dat de schoonbroers van verzoekende partij een militielid van Asa'ib Ahl al-Haq zouden willen proberen bang maken door te dreigen met het indienen van een klacht gezien verzoekende partij zelf verklaarde dat de milities macht hebben omwille van de steun die ze krijgen van de overheid, hetgeen ook wordt gestaafd aan de hand van de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal, bemerkt verzoekende partij dat zijzelf ook had aangegeven dat dit waarschijnlijk geen kans op slagen had, maar haar schoonbroers wilden niettemin een poging wagen, hetgeen echter niets heeft opgeleverd.

2.2.5.2. De Raad bemerkt evenwel dat verzoekende partij tijdens haar gehoor aangaf dat haar schoonbroer informeerde over de identiteit en achtergrond van haar ontvoerder om te weten bij wie ze klacht konden neerleggen tegen deze persoon. Verzoekende partij legde verder uit dat indien de persoon met wie je problemen kent bij Asa'ib behoort, het onmogelijk is om tegen hem ergens een beklag te gaan doen, terwijl als het gewone overvallers zouden zijn die niet bij een militie zouden behoren, ze met hun clan zouden kunnen onderhandelen om het geld terug te vorderen. In het licht van deze verklaringen is het dan ook totaal onlogisch dat, wanneer blijkt dat de ontvoerder van verzoekende partij een militielid van Asa'ib Ahl al-Haq is, haar schoonbroers het geld probeerden terug te krijgen door naar het huis van de ontvoerders te gaan en daar te dreigen met het indienen van een klacht. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.6.1. Verzoekende partij stelt vernomen te hebben dat haar broer vermoord werd op 12 december 2015 en meent dat dit nieuwe gegeven des te meer aantoonde dat haar leven in gevaar is in geval van terugkeer. Verzoekende partij brengt bij een aanvullende nota, overgemaakt bij aangetekend schrijven van 15 juli 2016, de overlijdensakte van deze broer bij (stuk 10 bij de nota) en twee documenten – door verzoekende partij “PV's” genoemd (stuk 11 bij de nota) – “afgeleverd bij de klacht die is neergelegd bij de politie door zijn andere broer A. A. A. (...) de dag van de moord”.

2.2.6.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat beide door verzoekende partij genoemde pv's kleurenkopieën betreffen, wat door verzoekende partij wordt bevestigd in haar nota. De Raad is evenwel van oordeel dat aan faxberichten en fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Verder vermeldt de overlijdensakte als doodsoorzaak “terroristische aanslag (geweerschoten op hoofd en borst). Louter uit deze vermelding kan niet worden geconcludeerd dat het overlijden van de broer van verzoekende partij iets te maken heeft met het door haar voorgehouden asielrelaas. Tot slot wijst de Raad erop dat documenten kunnen worden bijgebracht ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas, doch niet vermogen een ongeloofwaardig bevonden asielrelaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen. Aan documenten kan derhalve slechts bewijswaarde worden toegekend in de mate dat zij gepaard gaan met een geloofwaardig asielrelaas, wat in casu niet aan de orde is.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog betoogt dat zij “als Irakese welvarende burger, met de financiële middelen die een ontvoering voor losgeld met zich meebrachten, en sijiet in Bagdad een reëel risico op vervolging” loopt, bemerkt de Raad evenwel dat uit wat voorafgaat is gebleken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden ontvoering. Verder wijst de Raad verzoekende partij erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het asielrelaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen

terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet."

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot een vorig verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.7.2.1. In het kader van zijn huidig, tweede verzoek om internationale bescherming, volhardt verzoeker in zijn vluchtrelaas en asielmotieven. Hij stelt dat zijn broer S.A.A. omstreeks 12 december 2015 gedood werd door de militie Asaib Ahl al-Haq (AAH) omwille van zijn problemen, zoals hij ook reeds in de beroepsprocedure voor de RvV in het kader van zijn eerste verzoek aanhaalde. Hij voegt toe dat zijn andere broer A.A.A. als reactie één van de daders vermoordde in 2016. Dat veroorzaakte een probleem tussen de stammen, dat een jaar aansleepte tot het opgelost raakte met negatief gevolg voor verzoeker: hij werd verstoten uit zijn stam en de andere stam eist zijn bloed, dat van zijn vrouw en kinderen. Verzoeker vernam dit naar eigen zeggen in juli 2017. Ter staving van zijn huidig verzoek legt verzoeker zijn origineel paspoort neer, en de verklaring van de stam waarin hij verstoten wordt.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen en de door hem in het kader van huidig verzoek bijgebrachte documenten niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn eerste verzoek om internationale bescherming op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette asielmotieven.

Immers, in zoverre verzoeker in het kader van huidig tweede verzoek om internationale bescherming volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven zoals hij in het kader van zijn eerste verzoek heeft uiteengezet, dient te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een loutere herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven zonder objectieve bewijzen, zoals blijkt uit wat volgt, in een volgend verzoek om internationale bescherming erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bovendien worden gevolgd waar in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *"Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt over de verstoting door de stam, kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag heeft uiteengezet. Het stammenprobleem ontstond immers nadat S.(...) vermoord werd - omdat hij klacht indiende tegen AAH over uw ontvoering - waarna uw broer A.(...) één van de AAH-leden doodde. Dat wordt overigens ook met zoveel woorden gezegd in de brief die u neerlegt, waarin staat dat "B.(...) A.(...) A.(...) dit probleem heeft veroorzaakt tussen de twee stammen". Er dient te worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan*

geloofwaardigheid en dat deze motieven door de RvV werden bevestigd, met andere woorden, dat de oorzaak van "dit probleem" waarnaar in de verstotingsbrief verwezen wordt, volstrekt ongeloofwaardig is. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Wat betreft de dood van uw broer S.(...), die uw broer A.(...) ertoe bracht een AAH-lid te doden, kan terloops worden opgemerkt dat hij werd gedood op 12.12.2015 en dat uw broer A.(...) dezelfde dag al klacht indiende, zoals blijkt uit de documenten in het verzoekschrift van uw advocaat naar aanleiding van uw eerste asielverzoek. Uw interview op het CGVS in het kader van uw eerste verzoek vond echter plaats op 17.12.2015. Op dat interview maakte u geen enkele melding van de moord op uw broer S.(...), terwijl u nochtans stelde dat u de dag tevoren in contact was geweest met uw echtgenote (CGVS p. 4). Redelijkerwijze zou kunnen worden verwacht dat zij u op de hoogte had kunnen brengen van de dood van uw broer S.(...), en dat u van zijn dood dus al eerder gewag zou hebben gemaakt. Dat dat niet is gebeurd, is hoogst eigenaardig en bevestigt uw ongeloofwaardigheid.

Wat betreft het document dat u neerlegt, de verstotingsbrief van de stam, dient het volgende te worden opgemerkt. Aan documenten kan slechts bewijswaarde worden toegeschreven indien ze een geloofwaardig relaas ondersteunen, wat hier geenszins het geval is. Bovendien blijkt uit informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier dat er in Irak sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude. Zowat elk document kan tegen betaling verkregen worden. Dit relateert in sterke mate de bewijswaarde van Iraakse documenten. De verstotingsbrief die u neerlegt kan zodoende geen nieuw element vormen dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhoogt."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Verzoeker komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch zijn geloofwaardigheid te herstellen.

De Raad merkt hierbij volledigheidshalve nog op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te menen, de bestreden beslissing niet gemotiveerd is door louter te verwijzen naar de eerdere beoordelingen van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming, doch de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing tevens alle nieuwe elementen heeft betrokken die door verzoeker worden aangereikt in het kader van zijn huidig verzoek.

In zoverre verzoeker nog een uitgebreid betoog uiteenzet omtrent de beoordeling door de asielinstanties van (medische) documenten die worden voorgelegd door de verzoeker om internationale bescherming en hij in dit verband verwijst naar rechtspraak van het EHRM, waaronder het arrest I. t. Zweden, nr. 61204/09 van 5 september 2013, het arrest R.J. tegen Frankrijk, nr. 10466/11 van 19 september 2013, het arrest R.C. t. Zweden, nr. 41827/07 van 9 maart 2010 en het arrest Mo.M. t. Frankrijk, nr. 18372/10 van 18 april 2013, wijst de Raad er vooreerst op dat genoemde arresten betrekking hebben op asielzoekers die sporen van foltering vertonen op hun lichaam, wat *in casu* niet het geval is zodat verzoeker bezwaarlijk ernstig kan volhouden dat hij zich in een gelijkaardige situatie zou bevinden dan de zaken in voornoemde arresten. Meer nog, verzoeker heeft ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen enkel medisch attest neergelegd zodat de uitgebreide uiteenzetting dienaangaande in het verzoekschrift met verwijzing naar voornoemde rechtspraak *in casu* niet dienstig is. Zo verzoeker nog verwijst naar het arrest *Singh et autres c. Belgique* van 2 oktober 2012 van het EHRM, waarin België veroordeeld werd in een zaak van Sikhs die als afgewezen asielzoekers naar Moskou dreigden te worden teruggestuurd, merkt de Raad op dat dit arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een verzoeker om internationale bescherming en deze verzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. Verzoeker gaat er na een selectieve lezing van voormeld arrest echter aan voorbij dat zijn

verzoek om internationale bescherming niet werd afgewezen omwille van twijfels omtrent diens voorgehouden nationaliteit en verblijfplaats, doch wel omdat de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig werden bevonden. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd in diens oordeel dat de door verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek voorgelegde verstotingsbrief van zijn stam zijn geloofwaardigheid niet kan herstellen en aldus geen nieuw element vormt dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. De Raad benadrukt te dezen dat documenten niet als alleenstaand kunnen gezien worden binnen een aanvraag, maar deel uitmaken van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat aan documenten wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. Mede gelet op de reeds eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven, oordeelt de Raad dat de verstotingsbrief, die overigens door eender wie kan zijn opgesteld waardoor deze geen enkele waarborg biedt inzake authenticiteit, op zich niet kan volstaan om de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. De Raad benadrukt in dit verband dat de verklaringen van verzoeker voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk moeten zijn opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van gewoonlijk verblijf en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht, wat *in casu* niet het geval blijkt.

De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog wordt overwogen als volgt: *“Wat betreft uw opmerking dat uw vader een oude marxist is en dat u liberaal en seculier ingesteld bent van overtuiging (DVZ 9, 18) moet worden opgemerkt dat u deze elementen reeds aanhaalde in uw eerste verzoek om internationale bescherming (CGVS p. 6), waardoor zij evenmin kunnen worden beschouwd als een nieuw element dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhoogt. Bijkomend kan worden opgemerkt dat u uw seculiere houding zelf ernstig relativeert door te stellen dat u wel degelijk sjiitisch moslim bent en dat u bijvoorbeeld uw echtgenote vraagt om voor u te bidden (CGVS p. 3, 4, DVZ 8). U geeft daarnaast geen enkele concrete indicatie dat u vervolgd werd of wordt wegens uw liberalere overtuiging en uw voorkeur voor een seculiere staat. Uw liberale houding op zich volstaat dan ook niet om te beslissen tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.*

Wat betreft uw opmerking dat u in België slachtoffer bent van oneerlijkheid, meer nog dan in Irak; dat u daardoor veel stress heeft en dat het u pijn doet om met uw vrouw en kinderen te spreken via videochat (DVZ 15, 19, 20), kan worden opgemerkt dat het CGVS begrip kan opbrengen voor de moeilijke situatie waarin u zich bevindt, maar dat uit uw stresserende situatie op zich niet kan worden besloten tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstig lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw paspoort vormt enkel een aanwijzing van uw identiteit en herkomst, gegevens die momenteel niet ter discussie staan. Het vormt zodoende evenmin een nieuw element dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhoogt.” Ook deze motieven blijven aldus onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.7.2.2. Tot slot oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De meer recente landeninformatie die de verwerende partij middels haar aanvullende nota aanleverde is geenszins van aard om een ander licht te werpen op de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Bagdad. Uit deze informatie blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017. De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. In de tweede helft van 2019 en de eerste helft van 2020 kon ISIS zich hergroeperen en versterken in rurale gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het voornamelijk door middel van guerrillatactieken aanvallen uitvoert. De organisatie slaagde er in gebruik te maken van de

verminderde aanwezigheid van Iraakse veiligheidstroepen – dewelke onder andere werden ingezet in de steden om de protesten aan banden te leggen en om maatregelen tegen het Covid-19 virus te handhaven – en verminderde operaties van de internationale coalitie – dewelke onder andere een gevolg waren van Amerikaans-Iraanse spanningen, de Covid-19 pandemie, tijdelijke beperkingen opgelegd door de Iraakse regering en eerdere successen in de strijd tegen ISIS. Desondanks is de positie van de organisatie geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'. Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' aanzienlijk verminderd in de daaropvolgende periode. Wel is er sprake van een gedeeltelijk herstel in de cijfers betreffende het aantal aanvallen van ISIS in de rurale gebieden rond de stad vanaf de tweede helft van 2019. Volgens bepaalde bronnen ligt de focus van ISIS op het opzetten en uitbreiden van een ondersteunend netwerk in de noordelijke en zuidwestelijke Baghdad Belts. De focus van de aanvallen van ISIS ligt op de veiligheidsdiensten eerder dan op burgers. Het aantal veiligheidsincidenten, alsook het aantal burgerdoden dat hierbij valt, is evenwel nog steeds beperkt. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie. Het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is niet langer toe te schrijven aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De prominent aanwezige sjiiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen. De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Dergelijke aanvallen vonden ook in de eerste helft van 2020 plaats. Het aantal slachtoffers dat hierbij valt, blijft beperkt. Sinds oktober 2019 vinden er in Bagdad stad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, zijn de demonstraties in mei 2020 opnieuw begonnen. De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de

ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De in voorliggend verzoekschrift aangehaalde landeninformatie is immers over de hele lijn van minder recente datum dan de objectieve informatie waarop voorgaande analyse is gesteund, waarbij de Raad nog opmerkt dat het artikel *“Terugkeer vaak onmogelijk voor Iraakse ontheemden”* van De Wereld Morgen van 24 april 2018 geen betrekking heeft op de situatie in Bagdad. Het is de Raad overigens volstrekt onduidelijk op welke wijze verzoeker een nood aan subsidiaire bescherming in zijn hoofde meent aannemelijk te kunnen maken, stellende dat de situatie in Irak slechter is geworden voor soennieten die zich aan het leger hebben onttrokken. Verzoeker is blijkens zijn verklaringen immers sjiiitisch moslim en heeft nergens doorheen zijn opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming gewag gemaakt van een vrees omwille van desertie uit het leger.

Verzoeker toont evenmin persoonlijke omstandigheden aan die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing alle nieuwe elementen heeft betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De Raad stelt derhalve vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, met inbegrip van verzoekers verklaringen, en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming en de door hem bijgebrachte documenten niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

Gelet op het voorgaande, kan evenmin een schending worden vastgesteld van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat voorziet in het recht op behoorlijk bestuur.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts gemachtigd is om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid.

2.9. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.10. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld als volgt: *“Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”*

2.11. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS